

Elixir 2004

Nový Paganini Alexander Shonert s houslemi čaruje

Je vysoký, štíhlý a rozevlátý jako ta břízka někde v Novosibirsku, odkud do Prahy před čtyřmi roky natrvalo přijel.

V bílé košili a vínové šerpou kolem pasu noga hraje jako trubadúr. Hraje jako Scaramouche, zkrátka romantický hrdina. Alexander Shonert (1972 – Irkutsk v Rusku) je houslista. Někteří říkají – nový Paganini.

Během čtyř let, co i s maminkou Natálií, klavírní virtuoskou, která jej doprovází i na koncertech, žijí v Praze, získal Alexander mnoho prestižních ocenění. “Maminka před mnoha lety ještě jako studentka byla na zájezdu v Praze. Učarovala jí. Když jsme se po smrti babičky a dědečka rozhodli pro emigraci, zvolili jsme Prahu. Vždyť to je a vždycky bylo, město hudby”, říká Alexander Shonert, jehož dědeček, Žid, utekl před Hitlerem z Rakouska do Ruska, přežil gulag a usadil se na Sibiři.

“Maminka před mnoha lety ještě jako studentka byla na zájezdu v Praze. Učarovala jí. Když jsme se po smrti babičky a dědečka rozhodli pro emigraci, zvolili jsme Prahu. Vždyť to je a vždycky bylo, město hudby”, říká Alexander Shonert, jehož dědeček, Žid, utekl před Hitlerem z Rakouska do Ruska, přežil gulag a usadil se na Sibiři.

Já totiž publikum reaguje na vaši hudbu s židovsko-ruskými kořeny? Perfektně. Je vděčné a chápající. V Rusku posluchači přijdou na koncert jako kritici – oceňují vaši techniku, jakým způsobem hrajete. Tady lidé chtějí poslouchat, vychutnat si hudbu, mít z ní prostě radost.

Je asi těžké rozdávat radost houslemi. Důležité je hudbou něco říct. Já nechci hrát pro hru. Jsem po koncertech vždycky velmi unavený, protože hraju srdcem. Snažím se přes kus dřeva – housle – vyjádřit duši. Jsem nejšťastnější, když vidím, že lidé při mém hraní pláčou. Ne ze smutku, žalu, ale protože jejich dojetí, emoce jsou příliš silné. Hraju proto, aby lidé aspoň na chvíli zapomněli na svoje starosti, ale hudbu slyšeli...

Alexander Shonert s maminkou Natálií při jednom ze svých vystupování

Perfektně. Je vděčné a chápající. V Rusku posluchači přijdou na koncert jako kritici – oceňují vaši techniku, jakým způsobem hrajete. Tady lidé chtějí poslouchat, vychutnat si hudbu, mít z ní prostě radost. Důležité je hudbou něco říct. Já nechci hrát pro hru. Jsem po koncertech vždycky velmi unavený, protože hraju srdcem. Snažím se přes kus dřeva – housle – vyjádřit duši. Jsem nejšťastnější, když vidím, že lidé při mém hraní pláčou. Ne ze smutku, žalu, ale protože jejich dojetí, emoce jsou

příliš silné. Hraju proto, aby lidé aspoň na chvíli zapomněli na svoje starosti, ale hudbu slyšeli...

Když jsem vás viděla hrát, měla jsem dojem, že i vy sám zapomínáte na reálný svět kolem vás.

Ano, často se dostávám do transu. Nevnímám nic, jen hudbu, a vůbec nevím, co zahraju v dalším okamžiku. Není improvizace ve vážné hudbě něco, řekněme, nevhodného? A proč by se nemohlo improvizovat? Nejde přece o to perfektně odehrát každou notu skladby, ale poskytnout posluchači zážitek. Na CD židovské hudby NIGUN, které jsem dělal se zpěvačkou Věrou Nerušilovou, je jedna skladba jen pro

první sbor. Hraju proto, aby lidé aspoň na chvíli zapomněli na svoje starosti, ale hudbu slyšeli...

Když jsem vás viděla hrát, měla jsem dojem, že i vy sám zapomínáte na reálný svět kolem vás.

Ano, často se dostávám do transu. Nevnímám nic, jen hudbu, a vůbec nevím, co zahraju v dalším okamžiku. Není improvizace ve vážné hudbě něco, řekněme, nevhodného? A proč by se nemohlo improvizovat? Nejde přece o to perfektně odehrát každou notu skladby, ale poskytnout posluchači zážitek. Na CD židovské hudby NIGUN, které jsem dělal se zpěvačkou Věrou Nerušilovou, je jedna skladba jen pro

první sbor. Hraju proto, aby lidé aspoň na chvíli zapomněli na svoje starosti, ale hudbu slyšeli...

Když jsem vás viděla hrát, měla jsem dojem, že i vy sám zapomínáte na reálný svět kolem vás.

Ano, často se dostávám do transu. Nevnímám nic, jen hudbu, a vůbec nevím, co zahraju v dalším okamžiku. Není improvizace ve vážné hudbě něco, řekněme, nevhodného? A proč by se nemohlo improvizovat? Nejde přece o to perfektně odehrát každou notu skladby, ale poskytnout posluchači zážitek. Na CD židovské hudby NIGUN, které jsem dělal se zpěvačkou Věrou Nerušilovou, je jedna skladba jen pro

Nový Paganini. Alexander Shonert s houslemi čaruje

“Elixir” June 2004, Prague

Je vysoký, štíhlý a rozevlátý jako ta břízka někde v Novosibirsku, odkud do Prahy před čtyřmi roky natrvalo přijel.

V bílé košili s vínovou šerpou kolem pasu vypadá

trochu jako trubadúr, trochu jako Scaramouche, zkrátka romantický hrdina. Alexander Shonert (1972 – Irkutsk v Rusku) je houslista. Někteří říkají – nový Paganini. Během čtyř let, co i s maminkou Natálií, klavírní virtuoskou, která jej doprovází i na koncertech, žijí v Praze, získal Alexander mnoho prestižních ocenění. “Maminka před mnoha lety ještě jako studentka byla na zájezdu v Praze. Učarovala jí. Když jsme se po smrti babičky a dědečka rozhodli pro emigraci, zvolili jsme Prahu. Vždyť to je a vždycky bylo, město hudby”, říká Alexander Shonert, jehož dědeček, Žid, utekl před Hitlerem z Rakouska do Ruska, přežil gulag a usadil se na Sibiři.

Jak české publikum reaguje na vaši hudbu s židovsko-ruskými kořeny? Perfektně. Je vděčné a chápající. V Rusku posluchači přijdou na koncert jako kritici – oceňují vaši techniku, jakým způsobem hrajete. Tady lidé chtějí poslouchat, vychutnat si hudbu, mít z ní prostě radost.

Je asi těžké rozdávat radost houslemi. Důležité je hudbou něco říct. Já nechci hrát pro hru. Jsem po koncertech vždycky velmi unavený, protože hraju srdcem. Snažím se přes kus dřeva – housle – vyjádřit duši. Jsem nejšťastnější, když vidím, že lidé při mém hraní pláčou. Ne ze smutku, žalu, ale protože jejich dojetí, emoce jsou příliš silné. Hraju proto, aby lidé aspoň na chvíli zapomněli na svoje starosti, ale hudbu slyšeli...

Když jsem vás viděla hrát, měla jsem dojem, že i vy sám zapomínáte na reálný svět kolem vás. Ano, často se dostávám do transu. Nevnímám nic, jen hudbu, a vůbec nevím, co zahraju v dalším okamžiku. Není improvizace ve vážné hudbě něco, řekněme, nevhodného? A proč by se nemohlo improvizovat? Nejde přece o to perfektně odehrát každou notu skladby, ale poskytnout posluchači zážitek. Na CD židovské hudby NIGUN, které jsem dělal se zpěvačkou Věrou Nerušilovou, je jedna skladba jen pro

housle. Požádal jsem, aby všichni opustili studio a zůstal jsem tam jen já a housle. Dostal jsem se do vytržení a hrál jsem. Nahrál jsme dvě zcela různé verze, na CD je samozřejmě ta lepší. A lidem se to líbí.

Kde se vlastně – kromě cédéček – mohou posluchači s vaší hudbou setkat? V květnu budu mít každou středu pravidelné koncerty v krásné barokní síni refektáře kostela sv. Jiljí na Starém Městě. Budu hrát své oblíbené ruské skladatele – Čajkovského, Chačaturjana, Musorgské-ho, samozřejmě i milované české autory, například Dvořáka, a také skladby židovské. A samozřejmě budu improvizovat.

Připravila Eva Hirschová